ԵԿՈՒՐ ԵՐԲԵՄՆ

ՅԱԿՈԲ ՕՇԱԿԱՆԻ յիշատակին

Եկար ինծի երէկ գիշեր, եկար նորէն
Բորբոքելու կարօտն անդարձ հին օրերու
Եկար ինծի քուրմի մը պէս վրսեմօրէն։

Յիշատակիդ դիմաց հիմա հոգիս հըլու՝
- Տես խորանիդ կանթեղները ամբողջ վառ են -
Կը մըրմընջէ մեղմիկ աղօթք եւ ալելու։

Եկար ինչպէս Մարգարէ մը հին դարերէն,
Աչքերուդ մէջ նախանձին հուրը կը շողար,
Որոտացիր փարիսեցիք դուրս տաճարէն,

Ու սեղանին խոնարհեցիր ճակատդ մարմար,
Ու կըրկնեցիր հին պատգամը ահեղօրէն,
Հատիկ-հատիկ զայն կըրկնեցիր ու մեկնեցար։

Ու մեկնեցար . . . բայց կը հընչէ ձայնդ հոգւոյս մէջ.
Յիշատակովդ սիրտս է հիմա յորդուն բաժակ,
Հին օրերու քաղցրութենէն աչերս են գէջ։

* * *

Երբեմն այսպէս անդրաշխարհէն եկուր դուն ետ,
Բեր պատրանքը հին օրերուն արեւաշող,
Ա՜հ կարօտով կը սպասենք մենք այցիդ, վարպետ։

Եկուր երբեմն փարատելու հոգը մաշող
Անարգասիք մեր ճիգերուն. պահ մը մեզ հետ
Կեցիր եւ տուր ըստեղծագործ երկունքին դող։

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

digitised by A.R.A.R.@